

Affären Markus Allard – Vänsterpartiet, Ung vänster och Revolutionära Fronten

Ung Vänsters f d ordförande i Örebro Markus Allard

Vänsterpartiet vill för allt i världen inte förknippas med en organisation som Revolutionära fronten, som utmärkt sig genom att utöva våld mot och trakassera politiska motståndare på högerkanten och då främst sådana som de betraktar som fascister och/eller rasister. Därför reagerade Vänsterpartiets ledning skarpt när det visade sig att Ung Vänsters ordförande i det ganska framgångsrika Örebro-distriktet hade uttalat sig positivt om Revolutionära frontens verksamhet, först genom att suspendera Allard från hans uppdrag i Örebros kommunfullmäktige och sedan också uteslutning. Detta sköttes uppifrån, egentligen helt utan politiska diskussioner och utan att förankra åtgärderna i partistyrelsen.

Att Vänsterpartiets reagerade brådstörtat och utan att följa demokratiska ”spelregler” står klart. Uppenbarligen anser partiledningen att det är viktigare att avgränsa sig mot allt som kan förknippas med våld (för att framstå som rumsrena för ev. framtid samarbetspartners) än att fungera demokratiskt och använda sig av politisk skolning och politiska diskussioner för att reda ut ideologiska och politiska motsättningar.

Affären Markus Allard ställer en hel del rad viktiga frågor om Vänsterpartiet, om hur man ska förhålla sig till organisationer som Revolutionära fronten, om hur man ska bekämpa högerextremism m m. Det kan därför vara intressant och lärorikt att ta en titt på hur vänsterpressen har tagit upp frågan. Vi har här samlat sådana artiklar. Tyvärr så har vi ingen artikel från den V närstående tidningen *Flamman*, vilket kanske är symptomatiskt (man vill inte röra i historien).

31/12 2013 Martin F

Innehåll:

<i>Arbetaren</i> : Splittring i V efter suspendering.....	1
<i>Arbetarmakt</i> : Suspenderingen av Allard och högervridningen av Vänsterpartiet	2
<i>Avanti</i> : Uteslutningen av Allard – en attack mot vänstern!	5
<i>Offensiv</i> : Poliseräden, Vänsterpartiet och antirasismen.....	9

Arbetaren: Splittring i V efter suspendering

Arbetaren 29/11 2013

Ung Vänster-ordföranden i Örebro tog inte tydligt avstånd från Revolutionära Fronten i en Svt-intervju. Då agerade Vänsterpartiets verkställande utskott och suspenderade honom från hans uppdrag i Örebros kommunfullmäktige. Men beslutet kritiserades för att inte ha förankrats i partistyrelsen.

Efter att ha hängts ut av nazistsida på internet för att ha ”gillat” det antifascistiska nätverket Revolutionära Fronten på Facebook ringdes Markus Allard, ordförande i Ung Vänster Örebro upp av Svt:s Tvärsnytt. Men i stället för att ta avstånd från organisationen ville han rikta uppmärksamheten mot vad han kallade regeringens strukturella våld.

Markus Allards uttalande i programmet blev dock för mycket för Vänsterpartiets parti-sekreterare Aron Etzler, som omedelbart i samma program uppmanade honom att lämna partiet. Strax därefter postade Vänsterpartiet ett meddelande på sin Facebook-sida om att partiets verkställande utskott suspenderat Markus Allard från hans uppdrag i Örebro kommunfullmäktige.

– När du säger att en organisation som går hem till folk och filmar inte är farligare än riskkapitalbolag i vården är det ett stöd till politiskt våld. De allra flesta i Vänsterpartiet tycker att det är bra att vi gjort det här, säger Aron Etzler.

Men inom partiets egen styrelse finns kritiker. Enligt ledamoten Mussie Ephrem borde en sådan fråga först ha tagits upp i partistyrelsen.

– Ett sådant här beslut måste fattas i lugn och ro i partistyrelsen. Att uppmana någon att lämna partiet är inte upp till vare sig mig eller Aron utan hela partiet. Den här typen av dumdristiga uttalanden från ungdomar kommer alltid att äga rum, det är mänskligt, säger han.

Efter meddelandet på partiets Facebooksida och att Lars Ohly skrivit: ”Kan vi äntligen bli av med honom nu?” på sin Twitter rasade plötsligt kritiken mot partiledningen in, liksom stödet till Markus Allard. Men tråden stängdes snabbt.

– Min mobil har gått sönder och min Facebook är bombarderad med folk som säger åt mig att stå på mig. Det värmer så in åt helvete. Om makten försöker tysta dig är solidaritet ditt vapen, säger Markus Allard.

Enligt honom är suspenderingen en fortsättning på en väldigt polemisk strid mellan partiets representanter i Örebro kommunfullmäktige och Ung Vänster. Den lokala partiorganisationen försökte redan i våras få Markus Allard att lämna sin plats som ersättare i kommunfullmäktige. Detta sedan han på sin Twitter liknat Stefan Löfvens uttalande om nödvändigheten av ”ett handslag mellan arbete och kapital” med Adolf Hitlers korporativistiska politik.

Men Markus Allard ser också fortsättningen på stormen kring honom som ett tecken på en intressekonflikt mellan ett ängsligt politiskt etablissemang och en radikalare strömning bland gräsrotterna. Källor inom Ung Vänster bekräftar bilden. Fem Ung Vänster-distrikt har hotat att gå ur ungdomsförbundet om ärendet skulle sluta med en uteslutning av Markus Allard.

– Det handlar om en materiell konflikt. Jag har varit jobbig att ha att göra med för dem som vill fortsätta att sitta i sossarnas knä. Det står mellan oss som vill ha en revolutionär offensiv vänster och de som vill göra karriär och anpassa sig till den liberala halvan. Jag tänker inte sälja mig, säger Markus Allard.

Men det finns fler som ansluter sig till kritiken mot partiledningens sätt att självsvåldigt suspendera en obekvämd medlem. Henning Süssner Rubin, som sitter som ledamot för

Vänsterpartiet i Landskronas kommunfullmäktige, frågar sig på sin blogg om det ska vara så lätt för reportrar att få medlemmar uteslutna ur Vänsterpartiet.

– Jag har irriterat mig mycket på tillvägagångssättet. Jag är inte så intresserad av sakfrågan, men att ett litet exekutivt organ först går ut i media och sedan suspenderar är något som är lite sjukt, säger han.

Henning Süssner Rubin ser ett problem i att Vänsterpartiet ständigt tvingas gå ut i media och ta avstånd från saker som egentligen inte har något med partiet att göra. Han ser det snarare som ett knep från politiska motståndare att koppla ihop partiet med allahanda negativa saker och därigenom slippa svara på verklig kritik från partiet. I det här fallet kom dessutom historien från en nazistsida.

– Det är bara ett knep för att slippa lyssna på en politisk debatt. Jag tror att Vänsterpartiet har gått i den fällan. Genom att ta avstånd så fortsätter bara historien, säger han.

Uteslutningen av Markus Allard ur partiet är inte slutligt avgjord än. Nu ska uteslutningsärendet behandlas i partistyrelsen. Men Mussie Ephrem ser flera problem.

– Vi kommer nog att ha en väldigt sansad debatt, men det är klart att det är svårt att i efterhand korrigera beslutet när partiet redan gått ut med det. Det kommer att uppstå legitimitetsproblem när partiledningen redan tagit kraftig ställning.

Uppdatering: Sedan artikeln skrevs har Markus Allard även stängts av från sitt medlemskap i Ung Vänster.

”I motiveringen står det att jag hela tiden gått in för att skada ungdomsförbundet. Tacken efter att ha värvat 700 pers och byggt distrikt”, skriver Allard på Twitter på torsdagen.

Axel Green

Arbetarmakt: Suspenderingen av Allard och höger- vridningen av Vänsterpartiet

Arbetarmakt 3/12 2013

Markus Allard, som var med att starta upp Ung Vänster i Örebro, vilket under hans ledning har vuxit till Sveriges fjärde största UV-avdelning, har suspenderats från Vänsterpartiet, och nu även från Ung Vänster. I kölvattnet på Allards suspendering har ett flertal aktivister i Vänsterpartiet och Ung Vänster gått ut med att de också lämnar partiet om Allard utesluts, och många fler som står till vänster har deklarerat att de aldrig mer kommer att rösta på Vänsterpartiet.

Allards suspendering kommer i kölvattnet på statens tillslag mot Revolutionära fronten (RF). En nazistisk hemsida skrev om vänsterpartister som ”gillar” Revolutionära fronten på Facebook, och efter det intervjuades Markus Allard, en av dem som gjorde så, i SVT. I intervjun sa han att det ”inte är värre än att gilla polisen på Facebook”, och att våld lika gärna kan innebära att vanvårda en hel generation på äldreboenden. Han menade att militant antifascism är ett skäl till att han kunnat vara politiskt aktiv.

Det var detta som blev droppen som fick bägaren att rinna över för Vänsterpartiets ledning. Partisekreterare Aron Etzler förklarade suspenderingen i en artikel på partiets hemsida:

Beslutet om suspendering togs efter att han i en intervju försvarat politiskt våld och uttryckt stöd för en extrem och våldsam organisation. Det står helt i strid med partiets värderingar och det skadar dessutom partiet.

(..)

Jag är trygg med att i stort sett alla vänsterpartister är helt främmande inför försvar av politiskt våld i Sverige idag. Det finns tider och platser där till exempel väpnad befrielsekamp är motiverad, men att som somliga har gjort jämföra den aktuella organisationens brott med befrielseerörelser i tredje världen är faktiskt absurt. Politiskt våld i en demokrati kan inte accepteras.

(..)

[När vänsterpartister utsätts för hot] vänder vi oss naturligtvis till polisen.

Detta var den 22 november, och av de upprörda reaktioner suspenderingen orsakade var det redan då uppenbart att Etzler missuppfattat hur enat Vänsterpartiet var i frågan – vilket bland annat bloggare från Ung Vänster påvisat.

Vi vill klargöra att Arbetarmakt inte tillhör dem som nu uppmanar folk att helt enkelt ”sluta rösta på V”, och inte heller gläds vi åt tanken på att besvikna eller desorienterade medlemmar i Vänsterpartiet eller Ung Vänster kan komma att lägga tanken på att bygga ett vänsteralternativ på hyllan och bara sjunka ner i passivitet. Tvärtom är vi uppriktigt bedrövade.

Suspenderingen av Allard kan ses som första steget mot en allmän anpassning av partiet för att göra det regeringsfärdigt inför nästa års val, och därigenom som en högervändning av UV och V. Det vore dåligt för oss alla, inte minst handlar det om rent praktisk politik som drabbar oss. Ett sådant exempel tidigare i Sverige var när Vänsterpartiet i samarbete med SAP och MP, bara under regeringsperioden 1994-1996, sade upp 55 000 personer från offentlig sektor. Eller de 6000 sjukvårdarbetare som sades upp i Stockholms läns landsting under 1996, ett beslut som aktivt försvarades av ledande vänsterpartister.

Jonas Sjöstedt beskrev 1990-talskrisens nedskärningar 2011 i *Svenska Dagbladet*:

Vänsterpartiet gjorde avgörande insatser för att sanera statens finanser efter 90-talskrisen. Det var bra och nödvändigt. Däremot skedde det delvis genom åtgärder som ökade klassklyftorna i Sverige och drabbade utsatta grupper hårt. Det förtjänar kritik.

Vad har nu detta med Markus Allard, antirasism, våld, Revolutionära fronten och suspendingar att göra? Jo, vi menar att högervändningen av Vänsterpartiet i ekonomisk politik hänger samman med högervändningen i synen på staten och synen på motstånd mot fascism. Det är synsätt som hänger samman.

Ledande personer i partiet ser ”bestämda ramar” definierade av kapitalismen och den förhärskande ideologin som vi, enligt dem, måste hålla oss inom. Om det så antingen handlar om att hålla sig inom den kapitalistiska konjunkturens budgetramar, eller om det handlar om att, som Aron Etzler, hänvisa till polismakten som den enda garanten för skydd mot fascister.

Det finns något oroande naivt i tanken att polisen är en stabil institution som kommer att komma till arbetarrörelsens undsättning när vi attackerats av fascister. Inte minst utvecklingen i dagens Grekland borde mana till eftertanke, tvärtom att skydda oss har de visat sig – i många fall – skydda fascisterna. En opinionsmätning hävdade exempelvis att halva poliskåren i Grekland sympatiserar med Gyllene Gryning. Men kan man överföra den grekiska kontexten till Sverige? Nej, självfallet finns det avgörande skillnader, exempelvis är inte arbetslösheten och den ekonomiska krisen lika djup här. Men den allmänna bilden överensstämmer: Det handlar om statens klasskaraktär, det handlar om behovet av en från polisen självständig arbetarrörelse och det handlar om nödvändigheten av att arbetarrörelsen har en förmåga att skydda sig från fascisterna. I det avseendet har vi väldigt svårt att förstå det föregivet ”kontroversiella” i att Markus Allard säger att Revolutionära Frontens existens bidragit till att han kan vara politiskt aktiv, att han kan slippa hot och våld. Är det inte rent faktiskt sant? De

flesta av oss som varit aktiva i vänstern på gatan känner igen det Allard pratar om – en polis-kår som har mot oss motsatta intressen, och som gör allt för att motarbeta politisk kamp.

Att vissa i V-toppen tar avstånd från sådana uttalanden har mer att göra med en anpassning till en inom-kapitalistisk politisk hegemoni, vars uttryck är såväl budgetramar som motstånd mot antifascism, än en faktisk kritik av vad Allard faktiskt säger. De ledande vänsterpartister som stödjer ett sådant avståndstagande tycks inte heller medvetna om att den politiska opinionen faktiskt är föränderlig. Den alltför desperata jämkningen av partiets åsikter kring ”våld” till de åsikter som saluförs i borgerlig massmedia kan därför visa sig göra partiet en opinionsmässig otjänst i tider av mer tillspetsad klasskamp. Dessutom är det förr eller senare oundvikligt att partiet som helhet tar tag i frågor som rör statens klasskaraktär, revolutionens innehåll, antifascismens och fascismens historia. Partiet kommer inte kunna ”hålla sig inom ramarna” för all framtid, om de inte önskar upprepa 1990-talets välfärdsslakt i framtiden. Bara försvaret av välfärd och de skattehöjningar av exempelvis storföretag som det måste innebära, hämmar det s.k. näringslivets internationella konkurrenskraft och pekar mot nödvändigheten att överflygla/överskrida/upphäva kapitalismen. Kan frågan om ”våld i största allmänhet” lämnas därhän eller enkelt avskrivs om vi studerar vad revolutioner historiskt sett inneburit? Såklart inte. Från franska revolutionen och framåt har våldsinslag i stora sociala samhällsomvälvningar förekommit.

Visst kan man som Vänsterpartiets partiprogram säga att våld och väpnad kamp ”alltid är sista utvägen”. Men i samband med Markus Allards suspendering har inte frågan diskuterats i sådana termer, utan istället i termer av ”våldsorganisationer” eller ”våldsmetodorganisationer”. Det blir ett märkligt sätt att snuttifiera hela frågan. Inte bara för att partiet har stött ”extremvåld” som bomber över Libyen, utan också för att ”våldsmetoder” knappast kan uteslutas i alla fall ens i Sverige idag. Vänsterpartiet stödjer ju till exempel polisen som den ser ut idag. Polisen har ju onekligen våld som ett av sina grundläggande funktionssätt. Man kan med fog förmoda att Jonas Sjöstedts skulle invända: ja men det är annorlunda – vi är emot politiskt våld, men polisen skyddar oss ju mot brott! Detta är dock samma sak att hävda att polisen – och därmed staten, då polisen utgör en av statsmaktens viktigaste kärnor – är neutral, inte iblandad i de politiska konflikterna, och att vänstern bara ska verka inom de politiska ramar staten sätter. Detta innebär en brytning med den marxistiska analysen av den borgerliga staten, och ett fullständigt anammande av reformismen. Kanske vore dags med ett klargörande: är V för våld under vissa omständigheter, inklusive i ett land som brukar beskrivas som demokratiskt? I så fall är det meningslöst att diskutera i svepande termer av att vara för eller emot våld – eller ”politiskt våld i en demokrati” – som om det var något som stod över verkligheten. Eller är V verkligen så emot våld som det på sistone har låtit när de har uttalat sig i media? I så fall finns det ingen grund för att behålla några element av den revolutionära strategin i partiprogrammet. Det enda ärliga tillvägagångssättet vore i så fall att klart och tydligt klargöra: V är inga revolutionärer, och alla som tänker sig en revolutionär samhällsomstörtning uppmanas härmed att lämna partiet. Vi tänker inte kräva ett avståndstagande, men det förvirrade och ytliga sätt som debatten har förts på från deras ledande företrädare gör att man skulle önska ett förtydligande.

Efter valet 2010 lovade Vänsterpartiet och dåvarande partiledaren Lars Ohly på de antirasistiska massprotesterna mot Sverigedemokraterna att bygga en ”antirasistisk massrörelse på gator och torg”. Målen var högt satta: Vänsterpartiet skulle ”finnas på plats” inom ett dygn efter att rasister propagerat någonstans. Man skulle organisera möten och manifestationer. Samtidigt menade partiledningen att manifestationer som kunde störa ut rasisternas möten, eller som ”riskerade att bli våldsamma” skulle undvikas. Det var ju ett ”brett, demokratiskt” samarbete man sökte – och Reinfeldt var, enligt Ohly, en ”oerhört övertygad antirasist”. Detta skrev vi om då.

Tre år senare har vi sett många rasistiska och fascistiska torgmöten och demonstrationer, men (i förhållande till deras storlek) mycket få protester organiserade av Vänsterpartiet. Är det då så konstigt att en av partiets egna medlemmar ser de av Aron Etzler så avskydda "våldsorganisationerna" som något att försvara? Vi i Arbetarmakt delar inte heller RF:s syn på antifascistisk strategi i alla lägen, men det är knappast förvånande att jämförelsen faller ut till deras fördel när deras aktiviteter jämförs med Vänsterpartiets "massrörelse".

Markus Allard uttrycker alltså ett synsätt på polisen, staten och antifascismen. Vänsterpartiets ledning har en annan. När Allard gick ut i media kunde han knappast tro att hans uttalanden så kraftigt skulle ses som ett brott mot Vänsterpartiets principer. Därför hade ett rimligt krav för alla aktiva i Ung Vänster och Vänsterpartiet här varit att partistyrelsen hanterar frågan som alla skiljefrågor löses i demokratiska arbetarorganisationer – genom en intern debatt där alla röster får höras. Istället har man att suspendera Allard, i ett fåfängt hopp om att strypa en debatt som redan dragit in många fler än bara Markus Allard och Aron Etzler.

För övrigt har ju många andra vänsterpartister, vilket påpekats i den här debatten, gått ut i media med avgjort större avsteg från Vänsterpartiets principer, utan så mycket som en smäll på fingrarna från partistyrelsen – att propagera för åsikter högerut, eller att rentav privatisera verksamheter när man styr i en kommun (vilket har gjorts i Fagersta) verkar inte föranleda suspensering eller allvarliga kommentarer från Etzler.

Det är nu upp till alla V- och UV-medlemmar att ta debatten med partistyrelsen, och att kräva att den får föras utan hot om suspensering. Vi i Arbetarmakt har vår syn på den borgerliga staten, på repressionen mot RF, och på bygget av en antirasistisk massrörelse. Marxister i V och UV har all anledning att ta upp dessa frågor till debatt i sina organisationer.

Avanti: Uteslutningen av Allard – en attack mot vänstern!

Avanti 26 december 2013

Ung Vänster Örebros ordförande, Markus Allard, har uteslutits från Vänsterpartiet och Ung Vänster. Allard har varit en drivande person inom vänstern i partiet och ungdomsförbundet, och uteslutningen är en attack och markering mot hela vänstern. Det skapar en dynamik i våra organisationer där man istället för att uppmuntra en öppen debatt blir misstänksam mot varandra. Kritiker tiger och rättar sig in i leden. Detta gör hela vänstern svagare.

Anledningen till uteslutningen ska vara att han "gillat" organisationen Revolutionära Frontens sida på Facebook. Men med mindre än ett år kvar till valet önskar sig partiledningen ingenting hellre än en regering med S, MP och V. Det finns ett hopp om att man genom att anpassa politiken på kort sikt ska kunna få mer "inflytande", att partiet ska framstå som inte alltför radikalt och som ett "realistiskt" och "samarbetsvilligt" parti. Detta är den verkliga orsaken till uteslutningen.

Vi i Avanti stödjer inte Revolutionära Frontens metoder. Men vi kommer inte hurra när polisen gör tillslag mot en del av vänstern – den må sedan vara förvirrad eller till och med skadlig – och vi kommer aldrig acceptera uteslutningar som en ersättning för politisk diskussion.

RF:s metoder skadliga

Revolutionära Fronten tror att deras tillslag mot fascister och rasister kan försvaga dessa rörelser och förhindra att fascismen blir starkare. Men så förhåller det sig tyvärr inte. Enskilda aktivister kan varken bekämpa eller förhindra tillväxten av fascism eller rasism i samhället. Endast masskamp ledd av arbetarklassen kan göra det.

Vissa kanske tror att RF:s arbete kan fungera som en gnista som kan sätta igång en sådan masskamp, eller åtminstone göra att vänstern har en starkare position gentemot fascismen när en sådan kamp bryter ut. I själva verket förhåller de sig precis tvärtom. Deras metoder fungerar avmobiliserande. Vanliga arbetare blir bara avskräckta av de våldsamma klipp som RF själva villigt sprider, och många har svårt att se skillnad på sådana metoder och de som nazisterna använder. Inte heller de som sympatiserar med RF kommer att få en ökad insikt om behovet av masskamp mot fascisterna. Tvärtom ger RF:s metoder intryck av att det räcker med att några ”aktivister” fysiskt ger sig på enskilda fascister för att stoppa dem.

Samtidigt måste man ta det fascistiska hotet på allvar. Händelserna i Kärrtorp visar att polisen inte är några att lita på. De agerar i allmänhet hårdare mot vänstern än mot nazister och rasister. Många gånger blir högerextremister skyddade av polisen också när de kastar stenar och flaskor eller slåss. Det är fackföreningarnas sak att vidta åtgärder – upprätta självförsvarskommittéer – för att skydda rörelsen och dess aktivister. Vänsterpartiet borde arbeta för detta och driva det inom fackförbunden. Man kan inte ersätta kampen för detta med nattliga individuella äventyr i form av attacker mot enskilda fascister.

Lokala konflikter

Kamraterna i Ung Vänster Örebro, där Allard varit drivande, har på kort tid byggt upp ett starkt distrikt med många aktiva medlemmar och ett aktivt kampanjarbete. Deras framgångar har imponerat och inspirerat många Ung Vänstrare som sett hur Örebro-distriktet gjort i praktiken vad många andra bara pratat om. Under valrörelsen värvade de 350 nya medlemmar till förbundet.

Men att det byggs upp ett starkt och aktivt vänsterdistrikt gillas inte av förbundsstyrelsen, som inte vill framstå som alltför radikala. När alltfler av Ung Vänster-medlemmarna i Örebro blev aktiva också inom partiet började det oroas partiet lokalt såväl som partistyrelsen. Som Ung Vänster Örebro själva skriver kan 350 medlemmar ”vara avgörande för vem som ska hamna på vilken plats på till exempel en kommunlista”. De hade helt enkelt börjat bli en intern maktfaktor.

Under de senaste åren har Ung Vänster Örebro bemötts illa av det lokala Vänsterpartiet, men också av partistyrelsen och av Ung Vänsters förbundsstyrelse. Få distrikt har blivit så hårt ansatta inom Ung Vänster som Örebro och då särskilt ordförande Markus Allard. Tillsammans med två andra kamrater som står till vänster i förbundet hotades han av uteslutning inför kongressen 2011. Detta var samma kongress som totalreviderade principprogrammet så att mycket av det revolutionära arv som tydligt skilt Ung Vänster från exempelvis vänstern i SSU ströks. Förbundet har tagit ett steg åt höger, och tonen har blivit allt hårdare mot vänstern.

För en revolutionär politik

Vi står på tröskeln inför ett valår, då partiernas politik och karaktär kommer att synas i sömmarna. Hur vill vi att Vänsterpartiet ska framstå? Vilken politik ska vi föra? Vilka metoder ska vi använda? Vems respekt är det vi vill vinna? Vilkas röster? Vilkas stöd? Detta är frågor som det just nu sker en strid om mellan vänstern och högern.

Skiljelinjen går mellan oss som vill att Ung Vänster och Vänsterpartiet ska fungera som en energikick till en arbetarrörelse som möter försämringar av arbetarklassens villkor med ett ryck på axlarna, och de som vill anpassa budgeten till riksdagens budgetramar för att verka trovärdiga.

Det står mellan oss som vill att Ung Vänster och Vänsterpartiet konsekvent ska säga nej till nedskärningar och försämringar, och de som är beredda att ”kompromissa”. Vi som menar att

den viktigaste arenan för Vänsterpartiet måste vara den utomparlamentariska, och de som menar att det utomparlamentariska ska anpassas efter situationen i riksdagen. Vi som vill att de viktigaste fackliga samarbetspartnerna måste vara de radikala fackklubbarna – inte LO ledningen. Vi som vill ha ett samarbete med vänster-SSU:are, klubbar och distrikt – inte med dess högerledning.

Kort sagt går skiljelinjen mellan oss som vill att Ung Vänster och Vänsterpartiet ska vara revolutionära och föra en socialistisk politik – som är den enda politik som kan ta oss ur krisen, avskaffa arbetslösheten, den hopplöshet och brist på framtidstro som så många ungdomar och arbetare står inför – och de som vill reformera en dysfunktionell kapitalism. Vi som kämpar för dessa idéer är bara intresserade av respekt från ett håll – från arbetarklassen och ungdomarna.

Vänsterpartiets strategi

Idag pratar man mycket om att investera sig ur krisen – och därmed rädda det kapitalistiska systemet. Men det är en naiv dröm att tro att man kan investera sig ur en så djup kris som den vi just nu ser utvecklas på världsskala. Svensk ekonomi utvecklas inte isolerat från resten av världsmarknaden, utan är tvärtom i huvudsak beroende av den genom exporten. Den svenska staten kan inte stimulera världsekonomin ut ur krisen, ingen stat har de enorma summorna som skulle krävas för det. Så länge vi är inne i en överproduktionskris, då det finns för många varor som de inte kan få sålt, kommer borgarklassen inte att investera, eftersom de inte kan få sålt sina varor.

Konsekvensen av stimuleringar från statens sida blir bara att man tillfälligtvis skjuter upp och lindrar krisen men till priset av en statsskuld, en förvärrad överproduktion och en än värre spekulation på börserna. För att göra sig av med överproduktionen måste de lägga ned massvis med företag och fabriker runtom i världen och därmed orsaka massarbetslöshet. För att göra den industri som återstår lönsam behöver de sänka arbetarklassens löner och försämra deras arbetsvillkor. För att bli av med statsskulden måste de göra enorma nedskärningar inom offentlig sektor. Att försöka bevara kapitalismen i detta läge och inge illusioner i att det finns en politik som kan vara bra för både arbetarklassen och borgarklassen kan bara innebära en kapitulation inför borgarklassen och den politik som de kräver.

Alla partier som pratat om behovet av att stimulera ekonomin har när de närmat sig makten eller kommit till makten övergett denna idé för att fortsätta med nedskärningspolitiken. Så exempelvis Socialistpartiet i Frankrike. Den enda lösningen på krisen är att avskaffa kapitalismen, nationalisera bankerna och storföretagen och ställa dem under arbetarklassens demokratiska kontroll. Vårt mål bör vara att stärka arbetarnas sida i klasskampen och att därmed kunna bli ett parti som de arbetare och ungdomar som vill kämpa för socialism vill gå med i, och kämpa genom. Det kräver dock för det första att Vänsterpartiet både centralt och ute i kommunerna en gång för alla ställer sig på arbetarnas sida och inte deltar i några kompromissuppgörelser med högern.

Men partiledningen vill få godkänt från de högsta hönsen i arbetarrörelsen, som bestämmer om det blir något regeringssamarbete. Detta betyder att man anpassar sig till arbetarrörelsens yttersta höger, som består av sådana genomruttna ”ledare” som Löfven. Dessa vill i sin tur vinna respekt från borgarklassen och i deras ögon framstå som respektabla, samarbetsvilliga och realistiska politiker. Detta innebär att de också kommer föra borgarklassens politik. Den strategi som Vänsterpartiets ledning anammat är inte bara en strategi för klassarbete: den leder oss till avgrunden. Alla exempel visar att de vänsterpartier som sätter sig i en regering eller som mer och mer vattnar ur sin politik blir hårt straffade. Rifondazione Comunista i Italien har nästan helt kollapsat. SV i Norge och SF i Danmark har straffats hårt för sin medverkan i koalitionsregeringar, etc.

Partier som däremot kämpar emot nedskärningarna har tydligt tjänat på det. Detta är ett guldläge att just föra fram en tydlig socialistisk politik och konkret ta strid för ett sådant program. Fler och fler inser att kapitalismen lett oss in i en återvändsgränd – och många arbetare och ungdomar söker med ljus och lykta efter ett alternativ. Partiet kunde vara det alternativet, och vinna mycket på det.

Partierna och klassen

Vänsterpartiet bildades en gång för att vänstern uteslöts ur Socialdemokratin till följd av sin kompromisslöshet gentemot borgarklassen, för att den stod upp för den revolutionära socialismen. Dessa rötter måste partiet återvända till. Det är varje marxists, revolutionärs och kommunistis uppgift att stanna kvar i förbundet och partiet och kämpa för detta. Anledningen är enkel: Det finns inga alternativ. Att lämna partiet är att utesluta sig själv.

Bara socialdemokratin har en starkare ställning och längre tradition inom arbetarklassen i Sverige. Förvisso är arbetare ofta besvikna på sina partier, men de andra partierna är för små för att utgöra ett alternativ. Man känner dem knappast ens till namnet. De bästa av dessa småpartier är bara goda exempel på hur fruktlöst detta konstgjorda ”partibygge” blir i verkligheten. De kan inte utmana de två partier som arbetarklassen i mer än hundra år sett som sina partier. Dessa partier och fackföreningsrörelsen är de enda verktyg som den svenska arbetarklassen har.

De är inte perfekta verktyg. Klasskampen kommer också att innebära en kamp för att omvandla dessa verktyg. Arbetare kommer att tvingas kämpa för att göra dem till verkliga kamporganisationer, på arbetarnas sida mot borgarklassen. Det kommer vara en kamp mellan gräsrotterna och byråkratin, mellan höger och vänster. En kamp för att arbetarrörelsen ska anta ett socialistiskt program och en socialistisk strategi. Ledningen kommer att pressas åt vänster eller bli utbytt av mer stridbara ledare.

Många försök har gjorts genom historien från arbetarpartiernas ledningar att genom uteslutningar utrota det revolutionära arv som de kommer ifrån. Men revolutionen kan aldrig separeras från arbetarrörelsen. Arbetarrörelsen är och förblir dess kanal. Bara det att de finns de som vill slänga ut andra för att de har avvikande åsikter säger en hel del. Varför är man så rädda för de revolutionära marxistiska idéer som vår tendens företräder? Varför slänger man idag ut Markus Allard?

Svaret går att hitta i den nuvarande ledningens politiska svaghet. De har inga svar på kapitalismens kris. Det är många år sedan de tappade tron på arbetarklassen och dess förmåga att ta makten från borgarklassen genom en socialistisk revolution. Detta förklarar den nuvarande kräftgången i opinionsundersökningarna, och oförmågan att ta politiska initiativ mot högern.

Som en förberedelse inför valet försöker Vänsterpartiet göra allt för att framstå som respektabla inför Socialdemokraterna. Att utesluta Markus Allard är ett led i detta. Därför måste alla som vill se ett verkligt revolutionärt Ung Vänster och Vänsterparti kämpa emot uteslutningen. Vi håller inte med Allard eller Örebro-distriktet i alla frågor. Men vi försvarar alla inom vänsterflygeln som blir attackerade och står för alla medlemmars rätt till avvikande åsikter. Vi måste kämpa för ett verkligt revolutionärt Ung Vänster och Vänsterparti! Upphäv beslutet att utesluta Markus Allard!

Ylva Vinberg

medlem i Ung Vänster och Vänsterpartiet

Offensiv: Polisräden, Vänsterpartiet och antirasismen

Offensiv 29/11 2013

Polisens morgonraid förra veckan mot medlemmar i Revolutionära Fronten har skapat debatt, inte minst i Vänsterpartiet. Ung Vänsters ordförande i Örebro län har avstängts och hotas med uteslutning ur V.

Polisens tillslag skedde mot 13 adresser i Eskilstuna, Stockholm och Göteborg. 10 personer greps, enligt polisen misstänkta för ”grov misshandel, skadegörelse och olaga hot” i samband med nazistiska marscher och konserter, samt mot enskilda nazister. Polisaktionen fick beröm i till exempel *Aftonbladet*, som både på nyhetsplats och kultursidorna ansåg att det ”vänsterextrema våldet har underskattats”. Många politiker och ledarsidor har länge påstått att ”extremism” är densamma, oavsett om den är höger eller vänster. Nu fick de vatten på sin kvarn. Både *Dagens Nyheter* och *Göteborgs-Postens* ledarsidor har efter polisens morgonraid spekulerat om upptrappat ”vänsterextremt våld”.

Men även vi som inte håller med om Revolutionära Frontens hemlighetsfulla aktioner kan det lätt konstateras att polisen i proportion till den stora uppmärksamheten i stort sett kammade noll. Av de 10 gripna är en person häktad för misshandel i samband med nazistmarschen i Stockholm den 14 september.

Även *Aftonbladets* Oisín Cantwell måste efter att ha berömt polisen också medge att ”Sanningen är nämligen även den att extremhögern är betydligt farligare än ytterlighetsvänstern. Den som hävdar något annat måste först trola bort Ausonius, Mangs, mordet på fackföreningsledaren Björn Söderberg och Malexander.”

Intrycket av polisens tillslag blir att personer greps enbart för att de är medlemmar i Revolutionära Fronten, inte på grund av konkreta brottsmisstankar.

Högern använder medvetet polisens raider för att sätta press på resten av vänstern. När Markus Allard, Ung Vänsters ordförande i Örebro län, UV:s fjärde största distrikt, kritiserade polisen ingrep Vänsterpartiets partisekreterare Aron Etzler. Han kallade Allard ”omdömeslös” och uppmanade honom att lämna partiet.

Markus Allard vägrade att gå ur Vänsterpartiet och säger till *Nerikes Allehanda* att fem distrikt är beredda att lämna Ung Vänster om han utesluts. Allard är nu suspenderad i avvaktan på partiets utredning om saken. På Vänsterpartiets Facebooksida fick V-ledningen så stark kritik att debattråden raderades.

Bland dem som försvarat Allard är Mussie Ephrem, som sitter i Vänsterpartiets partistyrelse från Örebro. Han och många andra menar att lokala kommunpolitiker som vill samarbeta med Socialdemokraterna nu har fått en chans att angripa sina kritiker runt Allard.

Det finns många skäl för vänstern och antirasister att diskutera hur kampen mot rasism och nazism ska föras, samt hur antirasister och vänstern ska försvara sig mot det nazistiska våldet. Det gäller samtidigt att se att den höger som nu varnar för våld inte gör det av omsorg av antirasismen, utan för att slå mot vänstern som helhet. Av allt att döma har Markus Allard inte försvarat våld i allmänhet, utan rätten till självförsvar.

Rättvisepartiet Socialisterna och Offensiv står för aktiv masskamp, att mobilisera så många som möjligt till demonstrationer, blockader och aktioner mot nazism och rasism, samt att koppla samman antirasismen med kampen mot den orättvisa högerpolitik som skapar grogrund för rasismen. Aktioner och våld från individer och smågrupper för inte antirasismen framåt.

Offensivs redaktion